

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 655/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves, zastúpenej advokátom Mgr. Ing. Mgr. Ignácom Ilčišinom, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 115/2003 a jeho rozsudkom z 20. februára 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 27/2014 a jeho rozsudkom z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2015 doručená sťažnosť TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“

alebo „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 115/2003 a jeho rozsudkom z 20. februára 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 27/2014 a jeho rozsudkom z 29. apríla 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v súdnom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 17 Cb 115/2003, v ktorom sa žalobou v znení jej zmeny pripustenej uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Cb 115/2003 z 22. júla 2007 domáhala od Strediska cenných papierov SR, a. s. [od 7. januára 2004 s obchodným menom Centrálny depozitár cenných papierov SR, a. s., pozn. (ďalej len „žalovaný“)], zaplata sumy 384 350,06 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody v podobe ušlého zisku, ktorá jej mala ako vlastníčke 110 ks akcií na meno obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] vzniknúť nezákonným postupom žalovaného, ktorý na základe rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. k. 43/1998/SAN z 9. decembra 1998 tieto akcie najskôr odpísal z jej účtu, avšak po tom, ako najvyšší súd svojím rozhodnutím sp. zn. 4 Sž 143/01 z 28. mája 2002 označené rozhodnutie ministerstva zrušil, žalovaný už v tomto smere nápravu v evidencii cenných papierov nezjednal a predmetné akcie už žalobkyni na účet nepripísal. Z uvedeného dôvodu jej z nich v roku 2002 neboli obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], vyplatené dividendy.

Krajský súd o tejto žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 17 Cb 115/2003-683 z 20. februára 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým jej návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol, a súvisiacim výrokom rozhodol o trovách konania.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na to, že jej postupom krajského súdu bola odňatá možnosť pred ním konať a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku platným a účinným v čase rozhodovania všeobecných súdov vo veci (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP sťažovateľka krajskému súdu konkrétne vytýkala, že *„pojednával a rozhodol dňa 20. 2. 2014 bez prítomnosti žalobcu napriek tomu, že tento sa riadne písomne dňa 18. 2. 2014 ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní dňa 20. 2. 2014 a žiadal súd o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, ktorým bola tá skutočnosť, že súd do dňa 20. 2. 2014 nerozhodol o návrhu žalobcu zo dňa 14. 10. 2013 na prerušenie konania, čo bolo vážnou procesnou prekážkou na to, aby sa pojednávanie dňa 20. 2. 2014 konalo.“*.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, sťažovateľka krajskému súdu vytýkala nesprávne posúdenie vecí, keď dospel k záveru, že bolo rozhodnuté o obidvoch jej návrhoch na prerušenie konania (o návrhu zo 16. júla 2013 aj o návrhu zo 14. októbra 2013), pretože z obsahu spisu mu muselo byť zrejmé, že o jej návrhu na prerušenie konania zo 14. októbra 2013 v čase jeho meritórneho rozhodovania nebolo rozhodnuté. Na podklade týchto námietok sa sťažovateľka domáhala zrušenia odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

Najvyšší súd o odvolaní sťažovateľky rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 Obo 27/2014 z 29. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“), ktorým označený rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, pričom odvolacie dôvody sťažovateľky podľa § 205 ods. 2 písm. a) a f) OSP vyhodnotil ako nedôvodné.

Proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 115/2003 a jeho rozsudku z 20. februára 2014 a postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 27/2014 a jeho rozsudku z 29. apríla 2015 podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru uvádza, že *„Krajský súd v Bratislave pojednával a rozhodol dňa 20. 02. 2014 v neprítomnosti sťažovateľa, hoci sa... riadne ospravedlnil z neúčasti*

na pojednávani a požiadal súd o odročenie pojednávania. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku vôbec neuvádza, že bude konať v neprítomnosti sťažovateľa, vôbec neodôvodnil, či žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania akceptuje alebo nie. Dokonca Krajský súd v Bratislave nikde v odôvodnení rozsudku neuvádza, že sťažovateľ dňa 17. 10. 2013 doručil súdu návrh na prerušenie konania, ospravedlnenie neúčasti na pojednávani a žiadosť o odročenie pojednávania zo dňa 14. 10. 2013...

Pritom sťažovateľ dôvodne predpokladal, že Krajský súd v Bratislave najprv vydá uznesenie, ktorým rozhodne, či návrhu na prerušenie konania vyhovie alebo ho zamietne. Sťažovateľ takýto postup Krajského súdu v Bratislave očakával aj vzhľadom k tej skutočnosti, že Krajský súd v Bratislave o jeho predošlých návrhoch na prerušenie konania zo dňa 12. 11. 2009 a 15. 07. 2013 rozhodol uznesením, že návrhy zamietol a až po právoplatnosti oboch uznesení vytýčil termín pojednávania. Preto mal Krajský súd v Bratislave postupovať obdobne aj v prípade návrhu sťažovateľa na prerušenie konania zo dňa 14. 10. 2013...

Sťažovateľ namieta, že v tomto prípade bola porušená jedna zo základných zásad a to zásada predvídateľnosti súdnych rozhodnutí...

Ani Najvyšší súd SR vo svojom Rozsudku č. k. 4obo/27/2014 nijako toto pochybenie Krajského súdu v Bratislave nenapravil a rozsudok potvrdil. Najvyšší súd SR sa stotožnil so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Pritom Najvyšší súd SR ako súd odvolací nepochybne mal Krajskému súdu v Bratislave vytknúť tak závažnú procesnú chybu v konaní. Nie je možné, aby prvostupňový súd o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania vôbec nerozhodol, aby pojednával v neprítomnosti sťažovateľa a v odôvodnení rozsudku ani neuviedol, že bude pojednávať v neprítomnosti sťažovateľa...“.

Sťažovateľka ďalej namieta „... nesprávny postup Krajského súdu v Bratislave i Najvyššieho súdu SR pri zdôvodňovaní chýbajúcej aktívnej legitímácie...“, čo odôvodňuje tým, že „... v exekúcii vedenej na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. Er 3143/97, č. Ex 4575/97 nadobudol 110 ks akcií spoločnosti [REDACTED]...“.

Napriek tomu Najvyšší súd SR i Krajský súd v Bratislave prejudiciálne riešili otázku vlastníctva akcií, ktorá bola vyššie uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu právoplatne

a s definitívnou platnosťou vyriešená tak, že žalobca, spolu s ďalšími šiestimi akcionármi, platne nadobudol vlastníctvo k 110 ks akciám spoločnosti [REDAKOVANÉ] Najvyšší súd SR i Krajský súd v Bratislave neboli oprávnení riešiť ako prejudiciálne otázku vlastníctva akcii, je tu prekážka res iudicata.“

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení ňou označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 115/2003 a jeho rozsudkom z 20. februára 2014 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 27/2014 a jeho rozsudkom z 29. apríla 2015, ich konečné rozhodnutia vydané v označených konaniach zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a tiež aby rozhodol o povinnosti krajského súdu uhradiť jej trovy konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 115/2003 a jeho rozsudkom z 20. februára 2014

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu krajského súdu a jeho rozsudku riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu a postupu predchádzajúcemu

jeho vydaniu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 27/2014 a jeho rozsudkom z 29. apríla 2015

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je námietka sťažovateľky, ktorou najvyššiemu súdu predovšetkým vytýka, že nekorigoval nezákonný postup krajského súdu spočívajúci v tom, že meritórne rozhodoval v jej neprítomnosti napriek tomu, že boli splnené podmienky na odročenie pojednávania, za ktoré sťažovateľka označila nerozhodnutie o jej návrhu na fakultatívne prerušenie konania zo 14. októbra 2013.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok najvyššieho súdu a postup predchádzajúci jeho vydaniu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

Najvyšší súd v rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 17 Cb 115/2003-683 z 20. februára 2014, konštatuje, že *„súd prvého stupňa neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom tým, že prejednal a rozhodol vec na pojednávaní dňa 20. 2. 2014 bez jeho prítomnosti. Z citovaného ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. vyplýva povinnosť súdu pokračovať v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Zároveň umožňuje súdu vec prejednať aj v neprítomnosti účastníka za podmienky... riadneho predvolania a nedostatku žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Dôležitosť dôvodu posudzuje súd s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Skutočnosť, že žalobca navrhol fakultatívne prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nie je takým dôležitým dôvodom, aký má na mysli citované ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p., na ktorý mal súd prihliadnuť a pojednávanie odročiť. Podanie návrhu na prerušenie konania nebránilo žalobcovi zúčastniť sa nariadeného pojednávania a jeho úvahy*

o dôsledkoch kladného či zamietavého rozhodnutia súdu o tomto návrhu nie sú významné z hľadiska posúdenia dôležitosti dôvodu na odročenie pojednávania.“.

Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd uvádza, že *„procesné pochybenie súdu prvého stupňa, spočívajúce v absencii rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania pred meritórnym rozhodnutím, nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie veci.“*, pretože *„[ž]alobca v odvolaní nenamietal správnosť aplikácie právnej normy súdom prvého stupňa na zistený skutkový stav ale poukázal na procesné pochybenie, v dôsledku čoho opodstatnenosť odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. nie je daná“.*

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky sťažovateľkou formulované námietky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v odvolacom konaní nastolené.

V súvislosti so sťažovateľkou formulovanými námietkami ústavný súd považuje za rozhodujúce, že sťažovateľka opomenula náležitým spôsobom ozrejmiť ústavnoprávny rozmer namietaného procesného pochybenia krajského súdu, ktorý nerozhodol o jej návrhu na prerušenie konania pred vydaním meritórneho rozhodnutia, a porušenia ňou označených práv, teda konkretizovať, ako prípadné procesné pochybenie krajského súdu a následne najvyššieho súdu negatívne ovplyvnilo jej právne postavenie autoritatívne vyjadrené v meritórnom rozhodnutí týchto súdov.

Sťažovateľka tak pre absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie nepreukázala príčinnú súvislosť medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a ňou označenými právami, pretože aj prípadný záver o procesných nedostatkoch v postupe krajského súdu a následne najvyššieho súdu by v okolnostiach danej veci nedosahoval intenzitu porušenia sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd, opierajúc sa o tieto závery, vo vzťahu k označeným námietkam sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že najvyšší súd v jej veci rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení obsahu sťažovateľkou označených práv.

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľky (čl. 20 ods. 1 ústavy) ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd, rešpektujúc ústavnoprocenčné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, podľa názoru ústavného súdu v konaní o ochranu týchto práv a v spojení s nimi posúdil aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nebol postup najvyššieho súdu ani svojvoľný a ani arbitrárny a jeho rozhodnutie je aj z pohľadu poskytnutej tohto práva ústavne udržateľné.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka najvyššiemu súdu tiež vytýka nerešpektovanie procesnej prekážky už rozhodnutej veci v otázke posúdenia jej vlastníckeho práva k sporným akciám obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorú najvyšší súd v namietanom konaní predbežne posúdil s odlišným výsledkom napriek tomu, že táto otázka už bola autoritatívne vyriešená v jej prospech.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že táto nebola uplatnená v odvolacom konaní a nestala sa tak predmetom posudzovania zo strany najvyššieho súdu. Obsahom odvolacej argumentácie sťažovateľky bola výlučne polemika s postupom krajského súdu, ktorý rozhodol v merite veci v jej neprítomnosti napriek tomu, že podľa jej názoru boli splnené podmienky na odročenie pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z uvedeného potom vyplýva, že v rozsahu uplatnenia tejto námietky nemožno z materiálneho hľadiska takýto postup sťažovateľky považovať za riadne využitie opravného prostriedku v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože uvedená námietka nebola riadne uplatnená v odvolacom konaní a nestala sa tak predmetom posudzovania zo strany najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa pre hospodárnosť konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľky (ústavný súd v súčinnosti so Slovenskou advokátskou komorou zistil, že Mgr. Ing. Mgr. Ignác Ilčišin, ktorý je v sťažnosti označený ako právny zástupca

sťažovateľky, má od 14. februára 2016 pozastavený výkon advokácie), pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016